

men, at frygten for krig på vores kontinent er væk. Vi har jo også fået NATO-Rusland-rådet, som netop også har til formål at forhindre, som vi gjorde i fjor, at der skulle komme nye skillelinjer, hvor vi bare har rykket skillelinjen nogle hundrede kilometer længere mod øst. Det er væsentligt, at Europa gror sammen. Vi har gjort det med EU-udvidelsen, og vi gør det så også nu med NATO-udvidelsen.

Fra tre i 1999 til syv nye lande nu, og det er ikke det sidste. Der er flere Balkanlande, som banker på døren, og som naturligvis er inde i en proces, hvor vi håber, at også Balkan kan blive en del af hele vores forsvarsalliance.

Jeg takker hr. Søren Krarup for Monica Papius bog »Det sidste slag på Solsortesletten« fra Tidehvervs forlag. Jeg vil læse den med interesse. Jeg vil dog sige med det samme, at jeg ikke tror, jeg kan blive overbevist om – det er da muligt, at teksten kan overbevise mig – at Kosovo-krigen var en totalitær religionskrig. Vi gik jo ind dér, et stort flertal i Folketinget, for at forhindre folkemord. Det var en konkret, humanitær handling, en næstekærlig handling for nu at gå ind den diskussion, der var før, fordi vi sagde, at vi ikke kan sidde og se på, at et folk udslettes, bare fordi de er af en anden etnicitet.

Så det, det drejede sig om i Kosovo, var altså at være til stede og forhindre det værste. Og det mener jeg er en meget væsentlig opgave også for NATO. Vi kan ikke bare sidde og se naboer få tæsk. Det gør vi jo heller ikke på vores villavej, så har vi også pligt til at reagere.

Sådan kan vi jo heller ikke sidde og se et folk blive udsløjet, bare fordi det er bag en anden grænse. Så derfor tror jeg ikke, jeg kan blive overbevist om, at Kosovokrigen var en totalitær religionskrig. Jeg opfatter den som en forhindring af et folkemord.

Det er til gengæld rigtigt, at man ikke skal komme og indføre demokrati i andre kulturer, sådan som korsfarerne kom i gamle dage og indførte kristendommen, det er jeg enig i. Det skal have lov til at udvikle sig, og man skal også have mulighed for at se – og det er så det, vi skal med eksemplets magt – om de vil have vores demokrati.

Det er derfor, vi med hensyn til den pakke, som jeg også er glad for at Dansk Folkeparti har stemt for, omkring hjælpen til Irak påpeger, at der også er hjælp her til demokratiudvikling og til udvikling af et retssystem, således at der kommer et retssamfund i Irak, hvilket de jo ikke har haft. Det kan de jo selv forkaste, men vi kan

komme og tilbyde det – ikke med våben, men med eksemplets magt.

Tilbage til NATO. Det er en meget stor sikkerhedspolitisk beslutning, vi træffer. Det betyder, at Europa er kommet meget langt væk fra krigstiderne, som hærgede det 20. århundrede, og som jo altså også endte med at hærge det lige op til dørtrinnet til det 20. århundrede med krigene i Kosovo.

Danmark har jo faktisk med skiftende regeringer – og jeg vil godt takke for mine forgængeres indsats, som var i forlængelse af den tidligere KV-regerings indsats – arbejdet for at få skabt denne udvidelse. Lige så snart Muren faldt og de baltiske lande tog deres frihed, har først en borgerlig regering, siden socialdemokratisk-radikale regeringer jo arbejdet for, at disse lande skulle med ind i vores fællesskab og have sikret deres fremtid.

Vi arbejdede meget for Estland, Letland og Litauen, men naturligvis også for Bulgarien, Rumænien, Slovakiet og Slovenien. Det har været vigtigt, at Danmark fra starten arbejdede med dem, at vi også har lavet forsvarssamarbejde med dem på Balkan f.eks., således at vi har fået integreret de baltiske lande og tidligere Polen i et forsvarsfællesskab med Danmark.

Det er en stor, betydningsfuld periode for Europas historie, hvor vi lægger krigene bag os og sammen er med til at befæste vores samfund, vores værdisystemer, og også er villige til at hjælpe mennesker, som er uden for vores eget samfund og beskytte os mod mennesker uden for vores egen verdensdel; det er det, der blev besluttet i november i fjor, at vi godt kunne være out of area, altså uden for det europæisk-nordatlantiske område, hvis det er nødvendigt. Det var vi så i Afghanistan, og det er jo muligt, at Irak bliver en rolle også for NATO, sådan som det diskuteres nu. Det viser, at NATO står for nogle grundsyn, for en menneskelighed, som skal forsvares – ikke spredes ud med våben i hånd, men forsvares.

Kl. 19.40

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

To ting. Jeg kan for det første ikke forholde mig tavs til, at udenrigsministeren argumenterer med næstekærlighed i udenrigspolitik. Må jeg sige meget kort til udenrigsministeren og også til hr. Anders Samuelsen: Hvor næstekærlighed indføres som politisk størrelse, er man på totalitarismens vej, og når næstekærlighed skal gøres